

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er da skuffet over, at jeg ikke fortsat kan være den fremmeste blandt føderalisterne i dette Ting, og det må jeg jo se at få gjort noget ved.

Men jeg vil godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at der var ingen fortællinger, og der var ingen skjult dagsorden. For det, jeg siger, er, at en føderalisme bl.a. ville betyde, at Europa-Parlamentet skulle være lovgivende, og det vil jeg gerne have at det skal være, men det vil et flertal her i Folketinget og et flertal i de andre lande ikke. Og det, at man fastholder, at det er Ministerrådet, og det vil sige de forskellige landes repræsentanter, der træffer beslutningerne – og det blev understreget i Maastricht, og det vil også stå fast i en Amsterdamtraktat, eller hvad den nu vil komme til at hedde – betyder, at det er et landenes Europa, der bliver skabt, og det er jeg altså modstander af, for jeg vil gerne have et regionernes Europa. Men det er jo ligegyldigt i den sammenhæng, for det er et landenes Europa, der her bliver skabt.

Og det kan ikke være rigtigt, at hver eneste gang vi stiller os op på en talerstol og tillader os at være uenige med Enhedslisten, så er det, fordi vi enten fortier eller ikke forstår noget, eller hvad ved jeg, for sandheden er jo bare, at i sit forsøg på at forkvakle denne debat vil hr. Albrechtsen overhovedet ikke acceptere de definitioner, som er internationalt anerkendte, og de argumentationer, som vi andre kommer med; de skal bare gemmes væk som løgn og fortællinger, for det er jo det eneste våben, Enhedslisten har tilbage i et Europa, hvor enhver kan se, at hvis ikke EU var der, ville det hele gå op i limningen.

Mimi Jakobsen (CD):

Ja, underskud er noget grimt noget, og det er vi da imod i CD, men jeg må nok med det samme bekende, at det underskud, der her er til debat, nok ikke er det underskud, der bekymrer os mest. Men der er selvfølgelig ting, der kan gøres bedre, sådan som flere har været inde på.

Og jeg kan med det samme sige, at da CD jo er medforslagsstiller på dagsordensforslag nr. D 63, kan vi selvfølgelig også stemme for det, for vi vil da meget gerne opfordre både udenrigsministeren og regeringen som helhed til at klø på for mere åbenhed og gennemsigtighed – ud fra den betragtning, at det kan EU sagtens tåle, det kan EU sagtens være tjent med, og det kan samarbejdet kun vinde ved.

Der er som sagt mange ting, der kan gøres bedre, men dermed være jo ikke sagt, at det hele er så galt, tværtimod.

Erklæringerne har været nævnt, og det er et irritationsmoment, ikke mindst når de holdes hemmelige, for der opstår jo masser af myter om, hvad der dog står i disse fantastisk hemmelige erklæringer, som dog aldrig er mere hemmelige, end at de på et eller andet tidspunkt lækker, og så viser det sig jo som regel, at det i visse tilfælde er noget ret ligegyldigt, der står i dem. Men de gøres altså hemmelige, og derved skabes der myter om, at her er der noget for-dækt.

Altså klar tilslutning til at få afskaffet hemmelige erklæringer og også gerne til i det hele taget at få begrænset anvendelsen af erklæringer, idet jeg dog må sige, at man vel egentlig ikke behøver at se noget særlig odiøst i erklæringer, såfremt de ikke udhuler det pågældende direktiv eller lovforslag, for de svarer vel i et eller andet omfang til betækningsbidrag herhjemme, og en lovgivning, der skal dække mange forskellige forhold i mange forskellige lande, kan have behov for at få bemærkninger med på vejen. Men de skal lægges frem, så man kan se dem og tage stilling til dem, og så de indgår i processen og ikke er noget, der bare listes ind i sidste øjeblik. Det er jeg ganske enig i.

Men når der nu altså er noget, der kan gøres bedre, så er spørgsmålet bare, om man også under denne debat retter skytset mod det forkerte sted. For det hedder jo EU's demokratiske underskud, men hvad er det egentlig, der er baggrunden for, at tingene måske ikke fungerer helt på samme måde, som vi er vant til?

Ja, det er jo ikke bare, at der sidder nogle embedsmænd eller nogle kommissærer eller nogle Europapolitikere eller nogle ministre, der synes, at de sandelig skal holde kortene tæt til kroppen, og at andre ikke skal blande sig. Nej, det er jo dybest set karakteren af et samarbejde mellem 15 lande, der har vidt forskellige traditioner – ganske vist demokratiske traditioner, men altså forskellige demokratiske traditioner – i deres hjemlande, og dér er det jo, at vi i EU-debatten herhjemme ustandselig mangler en vis forståelse for, hvorfor de andre lande holder sig tilbage på nogle områder, for vi synes selvfølgelig, at vores måde at gøre det på er bedst. Den forståelse har dog været efterlyst her i dag af andre ordførere.

Og det er vel banalt at sige det, men jeg synes stadig væk, det skal understreges, at vi altså bli-